

Z Národního Shromáždění republiky Československé:

Návrh členů senátu N. s. R. Č. Kouší a soudr. na modifikaci nouzových bytových zákonů

ukládá vládě, aby zákony ty upravila na těchto zásadách: 1. Zákon o omezení práva stěhovacího do obvodu pražského (z 1. IV. 1918, č. 181.*), budiž obnoven a opatřen řádnou trestní sankcí a prováděcími předpisy za účelem přesného jeho provedení. 2. Budiž držitelům bytů a majitelům domů odňato právo uzavíratí nové nájemní smlouvy stran místností, o nichž zavedeno šetření záborové. 3. Budiž v obvodu Velké Prahy zavedena se stávající již povinností přihlašovací ještě povinnost odhlašovací při vystěhování se z bytu neb jiné místnosti. 4. Budiž dáno nařízení, aby obtížní cizozemci byli z obvodu Velké Prahy vystěhováni. V jednotlivostech pak provedeny buďtež tyto změny zákona o zabírání bytů. (Zákon z 11. června 1919, č. 332.**): Lhůta v § 2. odst. 2. budiž prodloužena na 14 dní. V § 5. buďtež vypuštěny body 1. a 2., a body 3. a 4. a první odstavec § 5. nahrazeny takto: „má-li byt více obytných místností, než jest dospělých členů v domácnosti. Nedospělí, t. j. pod 14 rok stáří, čítají se vždy dva na jednu obytnou místnost. Při lichém počtu čítá se za dospělou osobu zbývající člen nedospělý. Má-li byt více obytných místností než 4, čítají se na každou další místnost vždy 2 osoby, nehledě ke stáří. — K § 8. V bodu 1. nutno zkrátit lhůtu tříměsíční na čtyři neděle. V bodu 3. buďtež nahrazena slova: „aspoň po tři měsíce prázdné“, slovy „po tři měsíce nepoužívány“. K bodu 9. Litera b). V případě, že na osoby služebné připadá více než 2 obytné místnosti, jest majitel povinen poskytnouti rovnocenné místnosti náhradní s obcí (Spol. byt. úř.) sjednané za další místnosti přes 2. K bodu d). Místo „čítají se“ slova „mohou se čítati“. K bodu 9, lit. e) budiž vloženo: „kuchyň nepoužívanou k účelům kuchyňským, pokládáti jest za místnost obytnou. § 8. budiž doplněn bodem 11., 12. a 13.: Bod 11.: „Prázdné místnosti, které nejsou pronajaty.“ Bod 12.: „Místnosti obchodní, kterých jejich majitelé nezbytně nepotřebují, majíce v obci ještě obchodní místnosti jiné, když rozsah jejich živnosti držby druhých místností zřejmě nevyžaduje. Bod 13.: „Jakkoli místnosti, jedli prokázáno, že majitel nabízel jinému za jakoukoliv úplatu.“ Poslední odstavec § 8. nechtí zní: „Majetníku zabraných místností, zabírá-li se více než jedna, ponechati jest místnost, které jest nevyhnutelně třeba k řádnému uložení nábytku a zařízení místností zabraných, nelze-li věci bezpečně uložiti v nezabraných místnostech aneb jinde.“ K § 9. Ustanovení, že vyloučeny ze záboru jsou místnosti, za něž byly nabídnuty náhradní místnosti, budiž nahrazeno takto: „od záboru místnosti bude upuštěno, jakmile zřídí jejich majetníci svým nákladem přiměřené byty náhradní a pronajmou je osobám, označeným obcí (Spol. bytovým úřadem) za nájemné, smluvené napřed obcí (Spol. byt. úřadem), anebo poskytnou náhradní byty v místnostech nepodléhajících zabrání. Ustanovení toto má zpětnou působnost a vztahuje se i na místnosti, za něž byly nabídnuty náhradní místnosti podle § 9. zákona ze dne 30. října 1919, č. 502. K § 10. Obec (Spol. byt. úřad) může však také kdykoliv během zavedeného šetření o záboru prozatímně odňati majiteli domu nebo nájemníku právo, vyšetřované místnosti jinému přenechatí, neb pronajmouti až do skončeného řízení.

18. června 1920.

Senát N. s. R. Č. 1920. 1. vol. obd. 1. zas. Tisk 40.

*) V. Soc. revue, č. 3.—4., str. 62.

**) V. Soc. revue, č. 6., str. 262.